

## A CO TEĎ?

*Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákobe, tvůrce tvůj, Izraeli:  
„Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. (Iz 43:1)*

**1. čtení:** Římanům 8:29-38

**Hlavní čtení:** Izajáš 43:1-7

Milí bratři, milé sestry,

právě tímto oddílem z proroka Izajáše jsme před pár dny s vděčností Pánu Bohu zakončili letošní dětský tábor. Tento text jsem vybral pro rozloučení na táboře několik měsíců dopředu. A to v naději, že i letos prožijeme Boží moc, jeho lásku a věrnost. A to se díky Bohu naplnilo. Vrchovatě. Hospodin se nás skutečně dotýkal svou mocí, láskou a věrností. To jen na úvod.

*A co teď?* To je otázka, kterou často pokládáme sami sobě, druhým lidem, nebo rovnou Bohu samému. *A co teď?* Tuto otázku si jistě milionkrát položili organizátoři oslav, které se konaly k výročí 675 let od založení Javorníka. A stejně tak vedoucí letošního tábora. *Co teď?* Takovou otázku vysloví aktivní člověk, který celý týden dřel na zahradě, která nyní vypadá jak zahrada Eden. *Do čeho se pustím dál? Přece nebudu odpočívat!* Takovou otázku si klade člověk, který přišel o svého blízkého, milovaného. *A co teď? Co budu sám dělat? Vždyť umřu steskem!* Nebo rodiče, kterým děti vylétly z hnízda. *A co teď? Pojedeme na dovolenou? Koupíme si psa? Budeme dál spolu?* Nebo když se člověk dopustí faultu. Přestoupí Boží dobrá nařízení, nebo jen zásady slušného chování a má výčitky svědomí. *A co teď? Jak to urovnám? Mám se jít omluvit? Nebo se mám zahrabat pět metrů pod zem? Přijmeš alespoň ty, Hospodine, mou omluvu?* Nebo když člověk stojí na pomyslném rozcestí. Na životní křižovatce. A neví, kterým směrem se vydat. Ptá se Boha: *A co teď? Co mi rádš? Co pro mě máš ještě přichystáno?*

*A co teď?* Jako by se dnes ptal Hospodin sebe sama. *Co nyní udělám se svým lidem? Jak se k nim teď zachovám? Jak s nimi dál budu jednat?*

Izraelci si vytrpěli své. Pykali za své chyby. Doplatili na to, že se dlouhodobě, po celé generace nedrželi Hospodina, svého Boha. Doplatili na to, že v zemi, kterou jim Bůh daroval, nerespektovali Boží pravidla pro požehnaný život. Nedostatek pravé zbožnosti. Modlářství, kam se podíváš. Spravedlnost leda tak v ústech. Bezpráví je na koni. Už jejich praotcové slyšeli, že ta země je darem od Dárce, který jim vytvoří dobré podmínky pro život, ale také ustanoví životodárný řád. A když pravidla tohoto Dárce nebudou dodržovat, o dar země přijdou. To známe z běžného života. Děti si smí hrát na veřejném hřišti. Dobře. Mohou tam být. Ale musí dodržovat pravidla. Třeba neničit trávu nebo průlezky. Spousta podmínek platí pro dospělé jedince v zaměstnání. Pokud je nechceš respektovat, najdi si jinou práci. Izraelci dlouhodobě Boží pravidla obcházel. A jednou Boží trpělivost vzala za své. Pohár přetekl. Od té doby bydlí při řekách babylónských, vzpomínají s pláčem na svou domovinu, na Jeruzalém a Chrám, odkud je vyhnali babylónští vojáci, na příkaz Hospodinův. Ano, tak to vírou pochopili. A my jim to vymlouvat nebudeme. Byl to Boží trest. Nikoli shoda náhod. Nikoli výsledek tahanic mocných lidí. Nikoli řádění slepého osudu, který se urval z řetězu. Byl to Bůh. Jejich Bůh.

A teď k nim jejich Bůh promluvil. Teď v jejich uších zní to Boží: *Nyní. Teď. Včil.* Poslechni si, Boží lide, co ti nyní Bůh sděluje. Jak o tobě teď tvůj Bůh přemýšlí. Co k tobě nyní tvůj Bůh cítí. Jak tě v této chvíli tvůj Bůh vnímá. Na okamžik přestaň myslet na všechny své problémy a bolesti. Na minutku se přestaň zaobírat tím, jak jsi po včerejšku unavený. Na malou chvíli přestaň uvažovat, co bude dnes k obědu. A co bude zítra v práci. A co si počneš se všemi těmi problémy, které tvou hlavu zaměstnávají. Zaměř se na Boží hlas. Co ti nyní říká. Jak teď Bůh promlouvá do tvého „teď“. Jak přítomný Bůh promlouvá slovy proroka do tvé přítomnosti.

Bratři a sestry, nejprve: Jak se nám Hospodin vlastně představuje. To je naprosto zásadní. Prorok Izajáš nám o něm vypráví, že je bezkonkurenční ve dvojím smyslu. Nejprve: Hospodin nemá konkurenta co do své moci a síly. On je stvořitel. Ne jeden z mnoha tvůrců. Ne jeden v řadě, byť třeba první na pásce. Ale jediný. Jedinečný. On stvořil všechno, co jest. On všechno, co jest, vymyslel a uvedl do života. A tím spíš to platí pro Boží lid. Hospodin je tvůrce svého lidu. Že Boží lid žije, že v dějinách lidstva existuje, má jen jeden důvod: Bůh si to přál. Bůh o to stál. A pokud si to přál, pokud o to stál, pak se to stalo, pak se to děje a bude dít dál.

• *Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákobe, tvůrce tvůj, Izraeli.*

Bratři a sestry, vůbec se neostýchejme tato slova vztáhnout na sebe. Díky Ježíši Kristu jsme součástí Božího lidu. Cesty tohoto světa proslapáváme jen z jediného důvodu: Protože si to náš tvůrce přeje. Den před vysvědčením jsme zde v kostele počítali s žáky 6. třídy, kolik let má tento kostel. Aktuálně 242 let od

dokončení stavby. A stále není prázdný. Bohoslužby se v něm konají stejně jako před téměř 250 lety. A bohoslužby se zde v Javorníku konají ještě mnohem déle. I bez kostela. Včera jsme si to připomínali. Dva neb tři, nebo sto či dvě stě lidí shromážděných v Kristově jménu totiž není závislé na budově, ale na Kristu. Boží lid existuje proto, že existuje jeho tvůrce. Protože jeho tvůrce si přeje, aby jeho lid existoval. A to nás nevede k pýše. To nás nenavádí k namyšlenosti. To nás vede k pokoře. K vděčnosti. Naše existence jakožto Božího lidu je totiž cele závislá na Bohu. Proto máme slyšet:

- ***Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. <sup>2</sup> Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.***

Ten nejmocnější hráč na vesmírném hřišti nám dnes sděluje, že s ním se nemusíme bát. Až se budeme topit v hlubokých vodách, on bude stát při nás. Až nás bude strhávat dravý proud, on se o nás postará. Až budeme procházet ohněm zkoušek, on nás ochrání. Nevím, na co myslel Mistr Jan Hus, když před 610 lety hořel na hranici v Kostnici. Před plamenem ho Bůh neochránil. Mistr Jan na hranici skonal. Ale Hospodin ho vykoupil. On ho povolal svým jménem k životu. Vždyť on jeho život vlastnil. Jan Hus nepatřil svým nepřítelům, kteří měli moc nad jeho tělem, nad jeho fyzickým životem. On patřil Hospodinu, který má ve svých mocných rukách jeho život. Život, který nikdo z lidí nemůže definitivně ukončit. To je naše posila tváří v tvář různým těžkostem, dokonce tváří v tvář smrti samotné. Náš život patří Hospodinu. On nás vlastní rád. Jsme jeho. A jeho budeme i po našem tělesném skonu.

Bůh však není jen bezkonkurenčně silný a mocný. On je také bezkonkurenční ve své lásce k Božímu lidu. Co se jeho lásky k nám týče, Bůh nemá konkurenta. Nikdo a nic nás na tomto světě nemiluje tolik, jako Bůh sám. Ani naše manželky, milí bratři. Ani vaši manželé, milé sestry. Ani naši rodiče. Ani naše děti. Nikdo a nic nás nemiluje tak silně jako Bůh sám. V tom nemá konkurenta. Ústy proroka Izajáše Hospodin prohlašuje:

- ***Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe. <sup>4</sup> Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život.***

Může se nám to zdát kruté. *Ty jsi, Bože, dal jiné národy jako výkupné za Izrael? Jiné národy jsi jako by odvrhl, nebo přinejlepším upozadil, abys měl u sebe svůj lid?* Mohl by nám odpovědět: *A nad tím se pohoršujete? Co až dám za svůj lid svého milovaného Syna Ježíše?* Ježíš sám o tom mluví: *Že přinese nejvyšší výkupné za Boží lid:*

- *Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.* (Mk 10:45)

Bratři a sestry, Bůh skrze sebe sama vykupuje svůj lid. Daroval nám sebe sama, abychom s ním směli být na věky věků. Tuto nezaslouženou, obětavou a neporazitelnou lásku nikdo trumfnout nedokáže. V této lásce k nám Bůh nemá žádného konkurenta.

A kdy to prožíváme nejsilněji? Kdy se nás jeho láska nejhluběji dotýká? Když selháváme. Když nežijeme tak, jak bychom měli a je nám to strašně líto. Když balancujeme nad propastí. Nebo už do ní padáme. Svou vinou. Proto Izrael v babylónském zajetí hltal slova proroka Izajáše o Boží lásce. Oni si totiž mysleli, že spravedlivý Bůh je nadobro pustil k šípku! Že už se k nim nezná. Že s nimi skončil. Proto se kolem Ježíše motali různí lidé, kteří v životě nějak prohrávali a selhávali. Celníci, nevěstky, hříšníci, hříšnice. Ježíš pro ně byl ztělesněním druhé Boží šance v životě. Symbolem Boží podané ruky. Proto si i my jeho lásky vážíme nejvíce tehdy, když nám Bůh má hodně co odpouštět. On má vždycky co odpouštět. Jen my to někdy v naší zaslepenosti nevidíme. Myslíme si, že žijeme skvěle a dobře. Že na nás musí být Bůh hrdý. A když není, pak ve srovnání s druhými lidmi je náš život ještě pořád v pohodě. Ale když klesneme na pomyslné dno, tehdy smíme zakusit, jak posilující, životodárná, obrovská a silná je láska, kterou nám v Ježíši Kristu Bůh prokázal. Bratři a sestry, co teď? Bezkonkurenčně věrný Bůh k nám nyní promlouvá. A co my teď s tím? Co s tím uděláme? Jak s tímto Božím vyznáním lásky a věrnosti naložíme? Ohlédněme se zpět. Na dny našich životů, které už máme za sebou. A s vděčností si připomeňme, že Bůh nám svou věrnost skutečně prokázal v mnoha různých životních situacích. S vděčností si připomeňme, že to byla jeho láska a věrnost, která při životě držela naše otce a matky, naše dědečky a babičky, naše duchovní vůdce a představitele, ke kterým v těchto dnech vzhlížíme. Jsme dnes zde. A slyšíme slova věrného Boha. A to znamená, že co Bůh slíbil našim předkům ve víře, to také splnil. My jsme naplněním slibů, které dal našim předkům.

S nadějí ale také pohlédneme do dnů, které ještě nenastaly. Žádná voda nikdy neutopí Boží lid. Žádný oheň nikdy na uhel nespálí Boží lid. Co teď? Teď se ve víře a naději spolehneme na toho, který je tvůrcem vesmíru, stvořitelem a vykupitelem svého lidu. Spolehneme se na toho, který oplývá hlubokou láskou k nám. Amen.